

РОБЪРТ ШЕКЛИ СЕДМАТА ЖЕРТВА

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1983

chitanka.info

Стентън Фрилейн седеше на бюрото си и се опитваше да си придаде вид на зает човек, какъвто трябваше да бъде един директор в девет и половина сутринта. Това обаче не му се удаваше. Той не можеше да се съсредоточи върху една реклама, която бе написал предишната нощ, и не беше в състояние дори да мисли за работа. Вълнуваше го единствено пристигането на пощата.

От две седмици очакваше известието. Правителството, както винаги, не спазваше сроковете.

На стъклената врата на кантората му се четеше надписа „Моргър и Фрилейн, продавачи на готови дрехи“. Вратата се отвори и И. Дж. Моргър влезе, накуцвайки леко от старата си огнестрелна рана. Раменете му бяха прегърбени, но сигнал вече до седемдесет и три годишна възраст, той не се тревожеше особено много за стойката си.

— Е, Стен? — попита Моргър. — Какво става с онази реклама?

Фрилейн бе влязъл в съдружие с Моргър преди шестнадесет години, когато той самият бе на двадесет и седем. Те заедно бяха създали фирмата „Облекло «Щит»“ и я бяха превърнали в концерн, носещ милиони долари печалба.

— Смятам, че би могъл да я пуснеш — каза Фрилейн, като подаде на Моргър един лист. Дано само пощата дойде по-скоро — помисли си той.

— „Притежавате ли костюм «Щит»? — зачете Моргър на глас, като държеше листа по-близо до очите си. — Костюм «Щит», производство на Моргър и Фрилейн, е шедьовър на световното шивашко изкуство и първенец в мъжката мода.“

Моргър се покашля и погледна към Фрилейн. Усмихна се и зачете по-нататък.

— „Костюм «Щит» е не само много безопасен, но и много красив. Всеки костюм «Щит» е снабден с вътрешен джоб за пистолет, с гаранция, че от оръжието ви не ще се получи външна издупчина. Никой друг освен вас няма да знае, че носите пистолет. Пистолетният джоб е леснодостъпен и позволява бързо и безпрепятствено изваждане на оръжието. Можете да направите избор между страничен или горен джоб.“ — Много добре — произнесе се Моргър.

Фрилейн кимна мрачно.

— „А специалният костюм «Щит» предлага изтласкващ пистолетен джоб, най-забележителното съвременно постижение в

личната защита. Само едно докосване и скритото копче ще изхвърли пистолета в ръката ви със спуснат ударник и свален предпазител. Защо не наминете в най-близкия магазин «Щит»? *Защо да не сте в безопасност?*“

— Отлично! — каза Моргър. — Това е една изискана и много достойна реклама. — Поглаждайки белите си мустаци, той се замисли за миг. — Не би ли трябвало да споменеш, че костюмите „Щит“ се произвеждат в богато разнообразие на модели, едноредни и двуредни, с единично и двойно закопчаване, с широки и тесни крачоли?

— Правилно. Пропуснал съм.

Фрилейн взе обратно листа и нахвърли няколко реда в единия ъгъл. После стана и опъна сакото над изпъкналия си корем. Фрилейн бе четиридесет и три годишен, малко пълен, с леко оплешивяло теме. Беше симпатичен на вид мъж със студени очи.

— Спокойно — каза му Моргър. — Ще пристигне с днешната поща.

Фрилейн се усмихна насила. Прииска му се да походи из стаята, но наместо това седна на края на бюрото си.

— Човек би помислил, че това е първото ми убийство — рече той с укорителна усмивка.

— Знам как се чувствуваш — каза Моргър. — Преди да се простя завинаги с револвера си, не можех да спя по цял месец до пристигането на известието. Много добре знам какво е.

Двамата мъже зачакаха. И тъкмо когато тишината стана нетърпима, вратата се отвори. Един чиновник влезе и остави пощата на бюрото на Фрилейн.

Фрилейн се завъртя и грабна писмата. Той ги прехвърли набързо и намери това, което бе очаквал — продълговатия бял плик на К.Е.П. с официалния правителствен печат.

— Ето го! — каза Фрилейн и разцъфтя в усмивка. — Ето я рожбичката.

— Чудесно! — Моргър гледаше плика с интерес, но не помоли Фрилейн да го отвори. Това щеше да бъде нарушение на протокола, както и престъпление в очите на закона. Никой нямаше право да знае името на Жертвата освен нейния Ловец. — Приятно ловуване.

— Надявам се, че ще е приятно — отвърна уверено Фрилейн. Бюрото му бе подредено отпреди цяла седмица. Той взе чантата си.

— Едно красиво убийство ще ти бъде от изключително голяма полза — рече Моргър, като положи нежно ръка върху подпълненото с вата рамо на Фрилейн. — Виждам, че вече си готов.

— Да — усмихна се отново Фрилейн и разтърси ръката на Моргър.

— Как бих искал пак да съм млад — изрече Моргър, като погледна с кисела усмивка надолу към сакатия си крак. — Как ми се иска отново да грабна револвера.

На младини старият човек бил забележителен Ловец. Десетте успешни убийства му бяха осигурили членство в недостъпния клуб „Десетката“. И, естествено, след всеки лов Моргър е трябвало да бъде и Жертва, така че за своя чест той имаше двадесет убийства.

— Искрено се надявам, че Жертвата ми няма да е някой като теб — каза Фрилейн полу на шега.

— Не се страхувай от такова нещо. Кое поред ти е това?

— Седмото.

— Щастливо число. Хайде — каза Моргър, — пък след време ще те приемем в „Десетката“.

Фрилейн махна с ръка и се отправи към вратата.

— И главно не се разсейвай — предупреди го Моргър. — Една само, макар и неволна, грешка и ще трябва да си търся нов съдружник. А ако нямаш нищо против, аз си харесвам сегашния.

— Ще внимавам — обеща Фрилейн.

Вместо да вземе автобус, Фрилейн тръгна пеш към апартамента си. Беше му необходимо време да се поуспокои. Нямахше смисъл да действа като хлапак при първото си убийство.

Докато вървеше, Фрилейн гледаше право пред себе си. Да се вгледаш в някой човек на практика означаваше да си изпросиш куршума, ако той се случеше в момента да е Жертва. Някои Жертви стреляха дори само ако ги погледнеш. Нервни хора. Фрилейн благоразумно гледаше над главите на хората, покрай които минаваше.

Пред себе си видя огромна реклама, която предлагаше на минавачите услугите на Ф. О’Донован.

„Жертви! — призоваваше плакатът с огромни червени букви. — Защо трябва да рискувате? Използвайте Съгледвач от щаба на О’Донован. Оставете ние да открием определения ви убиец. Заплащането — след като му видите сметката!“

Рекламата подсети Фрилейн. Трябваше да позвъни на Ед Мороу веднага щом се прибере в апартамента си.

Той прекоси улицата и ускори крачка. Едва щеше да дочака да се прибере у дома, за да отвори плика и да разбере кой бе жертвата му. Дали щеше да бъде умен или глупав? Богат като четвъртата Жертва на Фрилейн или беден като първата и втората? Дали щеше да има организирана служба от Съгледвачи или щеше да се опита да се справи сам?

Тръпката на преследването беше нещо наистина великолепно — тя пъплеше по вените му, ускоряваше ударите на сърцето му. Някъде през един квартал той дочу пистолетна стрелба. Два бързи изстрела и един последен.

Някой бе видял сметката на своя човек. Браво на него.

Това бе изключително усещане — каза си той. Чувствуваше, че *отново* живее.

Първото нещо, което направи в едностайния си апартамент, бе да позвъни на Ед Мороу, неговия съгледвач. В паузите между ангажиментите си като съгледвач той работеше в един гараж.

— Ало, Ед? Обажда се Фрилейн.

— Здравейте, мистър Фрилейн! — Фрилейн си представи слабото му, изцапано със смазка, ухилено до ушите лице на другия край на жицата.

— Отивам на лов, Ед.

— Наслука, мистър Фрилейн — каза Ед Мороу. — Предполагам, че искате да имам готовност.

— Точно така. Мисля, че няма да отсъствам повече от една-две седмици. Вероятно ще получа известието, че съм Жертва, най-късно три месеца след убийството.

— Ще имам готовност. Приятен лов, мистър Фрилейн.

— Благодаря. Дочуване. — Той постави слушалката. Да наемеш първокласен съгледвач бе разумна мярка за безопасност. След това му убийство щеше да е негов ред да бъде Жертва. Тогава още веднъж Ед Мороу щеше да бъде застраховка за живота му.

А какъв великолепен съгледвач бе Мороу! Необразован — дори глуповат. Но какво набито око имаше той за хората! Мороу бе надарен човек. Светлите му очи можеха да разпознаят пришълеца само от един

поглед. Той бе дяволски изобретателен при устройването на засади. Незаменим съгледвач.

Фрилейн извади плика и се засмя под мустак, като си припомни някои от хитростите, които Мороу бе прилагал на Ловците. Все така усмихнат, той хвърли поглед на данните от плика.

Джанет-Мари Пациг.

Жертвата му беше жена!

Фрилейн стана и започна да се разхожда нервно, след това отново прочете писмото. Джанет-Мари Пациг. Нямаше грешка. Момиче. Бяха приложени три снимки и обичайните описания.

Фрилейн се навъси. Той никога не бе убивал жена.

Поколеба се за миг, после взе телефона и набра номера на К.Е.П.

— Бюро за Емоционално пречистване, Отдел информация — отговори мъжки глас.

— Вижте какво — започна Фрилейн. — Току-що получих известието си и ми се падна момиче. Да не би да е някаква грешка? — Той даде на чиновника името на момичето.

— Всичко е наред, господине — отвърна чиновникът след кратка справка в микродосиетата. Момичето се е записало пред комисията доброволно, по свое собствено желание. Според закона тя има същите права и привилегии, каквито има и един мъж.

— Бихте ли ми казали колко убийства има тя?

— Съжалявам, господине. Единствената информация, която ви се разрешава, е за правното положение на Жертвата и описателните данни, които сте получили.

— Ясно — Фрилейн направи кратка пауза. — Бих ли могъл да получа друга жертва?

— Вие, разбира се, можете да откажете лова. Това е ваше законно право. Но не ви се разрешава друга Жертва, преди вие сам да бъдете такава. Желаете ли да откажете лова?

— О, не — заяви Фрилейн припряно. — Просто се интересувах. Благодаря ви.

Той постави слушалката и като отхлаби колана си, седна в най-широкото кресло. Положението трябваше да се обмисли.

Проклети жени, промърмори той на себе си, винаги се опитват да се бъркат в мъжките работи. Защо ли не си стоят у дома?

Но те бяха свободни граждани — напомни си той. И все пак това в никакъв случай не изглеждаше *женствено*.

Той знаеше, че исторически погледнато, Комисията за Емоционално пречистване е била създадена за мъже и само за мъже. Комисията е била образувана в края на четвъртата световна война или шестата, както твърдят някои историци.

По онова време е съществувала крещяща нужда от постоянен, траен мир. Доводът е бил практичен, но не по-малко практични са били и хората, които проектирали мира.

Накратко — изстреблението е стояло на прага.

По време на световните войни били нараснали размерите, точността на поразяване и унищожителната мощ на оръжията. Войниците все повече свиквали с тях и все по-рядко и по-рядко ги употребявали с неохота.

Но точката на насищане била достигната. Една нова война щяла наистина завинаги да сложи край на всички войни. След нея нямало да остане никой.

И така този мир *трябвало* да продължи вечно, а хората, които го проектирали, били практични. Те отчели, че все още съществували напрежения и бъркотии — огнищата, в които се подклаждали войните. Тогава си задали въпроса: защо в миналото мирът никога не се е запазвал за дълго.

— Защото хората обичат да воюват — бил техният отговор.

— Нищо подобно — опълчили се идеалистите.

Но хората, които проектирали мира, били принудени със съжаление да признаят, че у голям процент от човечеството съществувала потребност от насилие.

Хората не били ангели. Но не били и сатани. Те били просто човешки същества със силно развита войнственост.

С научните познания и властта, с които разполагали по онова време, практичните хора *трябвало* да извървят дълъг път към изкореняването на тази черта от расата. Мнозина смятали, че това бил верният отговор.

Но не така мислели практичните хора. Те приели законността на съперничеството, любовта към борбата и смелостта пред лицето на значително превъзхождащи сили. Това, решили те, били достойни за

уважение черти у една раса, гаранция за нейната вечност. Без тях расата щяла да бъде обречена на упадък.

Склонността към жестокост, установили те, била неразривно свързана с находчивостта, гъвкавостта и предприемчивостта.

И така задачата им добила следния вид: Да се проектира такъв мир, който да продължи и след като тях нямало да ги има вече. Да предпазят расата от самоунищожение, без обаче да изкоренят въпросните черти.

Пътят към осъществяването на това, решили те, било насочването на жестокостта на Човека в друго русло.

Да му бъде осигурен изход, възможност за изява.

Първата голяма крачка била узаконяването на гладиаторските борби, наситени с кръв и ужас. Но това не било достатъчно.

Заместителите вършели работа само до известна граница. След това хората поискали истинското преживяване.

Убийството нямало заместител.

И така убийството било узаконено върху строга индивидуална основа, и то само за тези, които го искали. Правителствата получили нареждане да създадат Комисии за Емоционално пречистване.

След изпитателния период били приети постоянни правила.

Всеки, който искал да убива, можел да се запише в К.Е.П. След като дадал известни сведения и гаранции, на него му се давала Жертва.

Всеки, който се записвал за убийство, трябвало, по правителствените правила, на свой ред след няколко месеца да стане Жертва — разбира се, ако оцелеел.

Това накратко била системата. Индивидът можел да извършва, колкото си поиска, убийства. Но между всяко убийство той трябвало да бъде Жертва. Ако успеел да убие своя Ловец, той можел да преустанови участието си или да се запише за ново убийство.

В края на десетата година около една трета от цивилизованото население на света била подала вече молби най-малко за едно убийство. Броят на записванията спаднал до една четвърт, но по-надолу не мръднал.

Философите клатели глави, но практичните хора били доволни. Войната била там, където ѝ било мястото — в ръцете на индивида.

Естествено, имаше отклонения от проекта и нови уточнявания. Но щом съществуването на системата бе прието, тя се превърна в

истински бизнес. Създадох се бюра за услуги както за Жертвата, така и за Ловеца.

Комисията за Емоционално пречистване избираше произволно имената на Жертвите. На Ловеца му се даваха две седмици, през които да извърши своето убийство. Той трябваше да направи това без ничия помощ, воден единствено от своята собствена изобретателност. Даваха му се името, адреса и описанието на Жертвата и му се разрешаваше да ползва пистолет от стандартен калибър. Той не можеше да носи бронирано облекло от никакъв вид.

Жертвата се предизвестяваше една седмица по-рано от Ловеца. Съобщаваше ѝ се, че е Жертва. Жертвата не знаеше името на своя Ловец. Разрешаваше ѝ се броня по неин избор. Можеше да си наеме съгледвачи. Съгледвачът не можеше да убива, това можеха да правят само Жертвата и Ловецът. Но той можеше да открие човека, дошъл от друг град, или да проследи въоръжения убиец.

Жертвата можеше да устрои всякакъв вид засада, за да убие Ловеца.

Съществуваха строги наказания за убиване или раняване по погрешка на друг човек, тъй като не се разрешаваше никакво друго убийство. Убийствата от отмъщение или алчност се наказваха със смърт.

Прелестта на системата се състоеше в това, че хората, които искаха да убиват, можеха да вършат това. Онези, които не искаха, а това бе по-голямата част от населението — не бяха длъжни да убиват.

Сега поне нямаше вече никакви големи войни. Нещо повече — не съществуваше дори заплаха от война.

Водеха се само стотици хиляди малки войни.

На Фрилейн не му се нравеше особено идеята да убие жена, но тя се беше записала. Той нямаше вина за това. А и не можеше да си позволи да пропусне седмия си лов.

Остатъка от сутринта той прекара в запаметяване на данните за Жертвата си, след което подреди писмото в архива си.

Джанет Пациг живееше в Ню Йорк. Това бе добре. Той обичаше да ловува в голям град, а и винаги бе искал да види Ню Йорк. Възрастта ѝ не бе посочена, но ако се съдеше по снимките, тя бе малко над двадесет.

Фрилейн се обади по телефона за самолетните си резервации до Ню Йорк и взе душ. Грижливо облече новия си, ушит за случая, специален костюм „Щит“. Избра от колекцията си пистолет, почисти го, смаза го и го постави в изтласкващия джоб на костюма. След това си приготви куфара.

Тръпката на възбудата пулсираше във вените му. Странно, помисли си той, но всяко убийство е ново преживяване. То бе нещо, което никога не можеше да ти омръзне, така както омръзваха френските сладкиши или жените, или пиенето, или каквото и да било друго. То бе винаги ново и различно.

Накрая той огледа книгите си, за да види коя да вземе.

Библиотеката му съдържаше всички най-добри книги на тази тема. Засега нямаше да му трябват книгите за Жертви като тази на Л. Фред Треиси „Тактика на Жертвата“ с препоръките ѝ за строг контрол върху околната среда, нито пък книгата на д-р Фриш „Не мислете като Жертва“. Те щяха да го интересуват след няколко месеца, когато стане Жертва. Сега му трябваха ловни книги.

„Тактика на ловуващите“ бе критерий и еталон, но той я знаеше почти наизуст. „Усъвършенствването на засадата“ не отговаряше много на сегашните му нужди.

Спря се на „Ловуване в градовете“ от Митуел и Кларк и „Открий Съгледвача“ от Олгрийн, както и „Поведението на Жертвата“ от същия автор.

Всичко беше наред. Остави бележка на млекаря, заключи апартамента и взе такси до летището.

В Ню Йорк си ангажира стая в хотел в централната част на града, недалеч от жилището на Жертвата. Служителите бяха усмихнати и вежливи и това обезпокои Фрилейн. Той не обичаше да разпознават в негово лице така лесно пришълеца-убиец.

Първото нещо, което забеляза в стаята си, бе една брошура, поставена на нощното му шкафче. Тя бе озаглавена „Как да извлечем всичко от емоционалното си пречистване“ и бе израз на благопожеланията на управата. Фрилейн се усмихна и я прелисти.

И тъй като това бе първото му идване в Ню Йорк, той прекара следобед в разходка по улиците в квартала на Жертвата си. След това поскита из магазините.

Магазинът „Мартинсън и Блек“ бе едно изумително кътче. Фрилейн мина през ловния му отдел. Видя леки, непроницаеми за куршуми жилетки за Жертви и шапки тип Ричард Арлингтън с бронирано дъно.

Отстрани имаше изложени множество нови 0,38 калиброви револвери за поясен ремък.

„Възползвайте се от точния изстрел на револверите Мелвърн! — приканваше рекламата. — Одобрени от К.Е.П.! Дванадесет куршума в пълнителя. Гарантирано максимално отклонение 0,001 инча от разстояние хиляда фута. Не изпускайте вашата Жертва! Не рискувайте без този шедьовър живота си! Застраховайте го с Мелвърн!“

Фрилейн се усмихна. Рекламата бе добра и малкото черно оръжие като че ли наистина си го биваше. Но той бе доволен от своя пистолет.

Имаше специална разпродажба на трикови бастуни със скрити автоматични револвери с по четири куршума, които обещаваха безопасност и добра маскировка. Като младеж Фрилейн се увличаше много по новостите. Но сега знаеше, че старомодните начини обикновено се оказваха най-добрите.

Навън пред магазина четирима служители от отдел „Хигиена“ извозваха току-що убит труп. Фрилейн съжали, че е пропуснал сцената.

Той вечеря в един изискан ресторант и си легна рано.

Утре имаше да върши толкова много неща.

На следващия ден с образа на Жертвата пред очите си Фрилейн се разходи из нейния квартал. Той не се заглеждаше в никого. Напротив, крачеше бързо, като че ли наистина отиваше някъде, както би постъпил един опитен Ловец.

Той мина покрай няколко бара и се отби в един да пийне нещо. След това продължи по една пресечка на авеню „Лексингтън“.

Малко по-нататък, на тротоара, имаше приятно кафене. Фрилейн мина покрай него.

И изведнъж я видя! Той никога не би могъл да сбърка лицето ѝ. Това бе Джанет Пациг, която седеше на една маса и гледаше втренчено в чашата си. Тя дори не вдигна очи, когато той мина.

Фрилейн стигна до ъгъла. Той зави след него и се спря. Ръцете му трепереха.

Лудо ли беше това момиче, че се показваше така открито? Да не би да си мислеше, че животът ѝ е омагьосан?

Той махна на едно такси и накара шофьора да обиколи по същата отсечка. И наистина — тя продължаваше да си седи на същото място. Фрилейн внимателно я разгледа.

Изглеждаше по-млада, отколкото на снимките, но все пак не можеше да твърди това със сигурност. Би казал, че е малко повече от двадесетгодишна. Тъмната ѝ коса бе разделена по средата на път и бе сресана зад ушите, което ѝ придаваше вид на монахиня. Лицето ѝ, доколкото Фрилейн успя да забележи, изразяваше смирена тъга.

Нима тя дори нямаше да направи опит да се защити?

Фрилейн плати на шофьора и бързо влезе в един магазин. Намери свободна телефонна кабина и позвъни на К.Е.П.

— Сигурни ли сте, че Жертвата на име Джанет Пациг е била известена?

— Почакайте така, господине. — Фрилейн барабанеше по вратата, докато служителят направи справката. — Да, господине. Имаме личното ѝ потвърждение. Да не би нещо да не е в ред, господине?

— Не — отговори Фрилейн. — Само исках да проверя.

В края на краищата на никого не влизаше в работата дали момичето не искаше да се защитава.

Въпреки това той имаше право да я убие.

Беше негов ред.

Той обаче отложи това за следващия ден и отиде на кино. След вечеря се качи в стаята си и прочете брошурата на К.Е.П. После легна в леглото и се загледа в тавана.

Това, което трябваше да направи, бе само да ѝ пусне един куршум. Просто да мине наблизо с едно такси и да я убие.

Тя се бе оказала много лесна плячка, реши той с огорчение и заспа.

На следната сутрин Фрилейн мина пак покрай кафенето. Момичето отново бе там и седеше на същата маса. Фрилейн нае такси.

— Карай много бавно около този квартал — каза той на шофьора.

— Разбрано — рече шофьорът, като се ухили злорадо.

От таксито Фрилейн наблюдаваше за съгледвачи. Не успя да забележи нищо обезпокояващо. Двете ръце на момичето лежаха върху масата.

Удобна, добре закрепена мишена!

Фрилейн докосна копчето на двуредното си сако. Един ръб се разтвори и пистолетът бе в ръката му. Той го отвори и провери пълнителя. След това го затвори с щракване.

— Сега по-бавно — каза той на шофьора.

Таксито буквално запълзя покрай кафенето. Фрилейн внимателно се прицели, като взе момичето точно на мерника. Пръстът му се долепи до спусъка.

— По дяволите — изруга той.

Един сервитьор тъкмо минаваше покрай момичето. Фрилейн не искаше да рискува да простреля някой друг.

— Обиколи и ще се върнем още веднъж — нареди той на шофьора.

Мъжът се ухили отново и се сви на седалката си. Фрилейн се замисли дали шофьорът щеше да се чувства толкова щастлив, ако знаеше, че преследваният е жена.

Този път наоколо нямаше сервитьор. Момичето палеше цигара, скръбното му лице бе изцяло съсредоточено върху запалката. Фрилейн се прицели перпендикулярно над очите му и затаи дъх.

След това поклати глава и пъкна обратно пистолета в джоба си.

Идиотското момиче го лишаваше от цялата сладост на пречистването.

Плати на шофьора и тръгна пеша.

Това убийство бе прекалено лесно — каза си той. А Фрилейн обичаше истинския лов. Повечето от предишните му шест убийства бяха изключително трудни. Жертвите бяха опитали какви ли не хитрости. Един бе наел най-малко половин дузина съгледвачи. Но Фрилейн се добра до всички тях благодарение на това, че сменяше тактиката си според случая.

Веднъж се бе облякъл като млекар, друг път като данъчен агент. Бе преследвал шестата си Жертва из Сиера Невада. Онзи също го бе надупчил, но Фрилейн бе сторил това по-добре.

А как можеше да се гордее с това убийство? Какво щяха да кажат в „Десетката“?

Именно това стресна Фрилейн. Той искаше да влезе в клуба. Дори ако се откажеше да убие момичето, той трябваше да се защитава срещу Ловец. Ако пък оцелееше, още цели четири убийства щяха да го делят от членството. При това положение можеше никога да не го приемат.

Отново премина покрай кафенето и изведнъж рязко се спря.

— Здравейте — каза той.

Джанет Пациг го изгледа, но не му каза нищо.

— Вижте какво — каза той, като седна. — Ако е нахално от моя страна, само ми кажете и ще си отида. аз не съм тукашен. Дошъл съм на един конгрес. Доця ми се да поговоря с някое момиче. Ако не ви е...

— Безразлично ми е — промълви глухо Джанет Пациг.

— Едно бренди — поръча Фрилейн на сервитьора. Чашата на Джанет Пациг бе все още пълна до половината.

Фрилейн погледна момичето и почувствува, че сърцето му бие до пръсване. Ето това вече беше работа — да пийнеш с Жертвата си!

— Казвам се Стентън Фрилейн — каза той, убеден, че името му нищо не ѝ говори.

— Джанет.

— Джанет... чия?

— Джанет Пациг.

— Много ми е приятно. — Гласът на Фрилейн звучеше напълно естествено.

— Какво ще правиш довечера, Джанет?

— Довечера вероятно ще бъда убита — отвърна спокойно тя.

Фрилейн я погледна внимателно. Дали беше разбрала кой е? Той обаче знаеше с положителност, че под масата тя държи пистолет, насочен срещу него.

Той сложи ръката си по-близо до изтласкващото копче.

— Да не би да си Жертва? — попита той.

— Позна — язвително отвърна тя. — Ако бях на твое място, щях да стоя настрана. Няма смисъл да те убиват по погрешка.

Фрилейн не можеше да си обясни спокойствието на момичето. Дали не беше самоубийца? Вероятно ѝ беше безразлично. Може би искаше да умре.

— Нямах ли съгледвачи? — престори се на учуден той.

— Нямам. — Тя го погледна право в очите и Фрилейн видя нещо, което дотогава не бе забелязал.

Тя беше много красива.

— Аз съм едно много лошо момиче — каза тя тихичко. — Наумих си, че искам да извърша убийство, и се записах в К.Е.П. А после... после не можах да го направя.

Фрилейн поклати съчувствено глава.

— Но аз, разбира се, съм още в играта. Макар че не убих, трябва все пак да бъда Жертва.

— Но защо не си наемеш няколко съгледвачи? — попита той.

— Аз не бих могла да убия никого — отвърна тя. — Просто не бих могла. Дори нямам пистолет.

— Ти си много смела — каза Фрилейн, — щом можеш да се показваш така открито. — Вътрешно той се учудваше на нейната глупост.

— Какво бих могла да направя? — попита тя с безразличие. — Човек не може да се скрие от Ловец. Или поне не от истинския. А и нямам достатъчно пари да изчезна нанякъде.

— Тъй като се касае за собствената ти отбрана, мисля, че... — започна Фрилейн, но тя го прекъсна.

— Не. Вече съм взела решение по този въпрос. Всичко това е порочно, цялата система. Когато бях взела на прицел Жертвата си — когато видях как лесно мога да... да...

Тя бързо се съвзе.

— Нека не мислим за това — рече тя и се усмихна.

Фрилейн установи, че усмивката ѝ е ослепителна.

След това разговаряха за други неща. Фрилейн ѝ разправи за работата си, а тя му разказа за Ню Йорк. Беше на двадесет и две години, неуспяла актриса.

Вечеряха заедно. Когато тя прие поканата му да отидат на гладиаторските борби, Фрилейн се почувствува неизказано горд.

Повика такси — изглежда, че целият му престой в Ню Йорк щеше да мине в таксита — и ѝ отвори вратата. Тя тръгна към него. Фрилейн се поколеба. В този миг можеше да ѝ тегли куршума. Щеше да бъде много лесно.

Но се въздържа. Не точно сега — каза си той.

Гладиаторските борби почти не се различаваха от това, което показваха навсякъде, с тази разлика, че тук талантът на участниците бе на малко по-високо ниво. Представени бяха обичайните исторически събития, гладиатори, въоръжени с мечове или с мрежи, дуели със сабя и рапира.

При повечето от зрелищата, естествено, се биеха до смърт.

Последва борба с бикове, лъвове и носорози, след което дойде ред на по-съвременни събития. Битки по барикади с лъкове и стрели и дуелиране върху високо опънато въже.

Вечерта мина приятно.

Фрилейн изпрати момичето до дома ѝ. Дланите му лепнеха от пот. Никога досега не бе срещал жена, която да харесва повече. И въпреки това тя си оставаше неговата законна Жертва.

Той просто недоумяваше какво да прави.

Тя го покани да влезе и те седнаха един до друг на дивана. Момичето си запали цигара с една голяма запалка, след това се облегна.

— Скоро ли заминаваш? — попита го тя.

— По всяка вероятност — отговори Фрилейн. — Конгресът свършва след един ден.

Тя замълча за миг.

— Ще съжалявам, като си заминеш.

Разговорът спря за малко. След това Джанет отиде да му донесе нещо за пиене. Фрилейн гледеше отдалечаващия ѝ се гръб. Сега беше моментът. Той постави ръката си близо до копчето.

Но за него моментът отмина безвъзвратно. Той нямаше да я убие. Човек не убива момичето, което обича.

Откритието, че я обича, го потресе. Той бе дошъл тук да убива, а не да си търси съпруга.

Тя се върна с бутилка и чаши и седна срещу него. Вторачи поглед в празното пространство.

— Джанет — каза той. — Аз те обичам.

Тя седеше и го гледаше. В очите ѝ имаше сълзи.

— Не трябва — запротестира тя. — Аз съм Жертва. Няма да живея много, за да...

— Ти няма да бъдеш убита. Аз съм твоят Ловец.

За миг тя се вторачи в него и след това се изсмя неуверено.

— Ще ме убиеш ли? — попита тя.

— Не ставай смешна — каза той. — Аз ще се ожения за теб.

Изведнъж тя се озова в прегръдките му.

— Господи! — простена тя. — Това очакване... Бях толкова уплашена...

— Всичко свърши — каза ѝ той. — Представяш ли си как ще разказваме тази история на децата си? Как съм дошъл да те убия, а вместо това съм се оженил за теб.

Тя го целуна, после седна и запали нова цигара.

— Хайде да опаковаме багажа — каза Фрилейн.

— Почакай — прекъсна го Джанет. — Ти не ме попита дали аз те обичам.

— Какво?

Тя все още се усмихваше, когато насочи към него запалката си. На дъното ѝ имаше черна дупчица. Дупчица, достатъчно голяма за 0,38 калибров куршум.

— Не ме будалкай — каза той и се изправи на крака.

— Аз не се шегувам, мили — рече тя.

За частица от секундата Фрилейн успя да се учуди как е могъл и да помисли, че тя е само малко над двадесет години. Като я гледаше сега — като я гледаше *истински*, — той разбра, че тя не бе на по-малко от тридесет. Всяка минута от живота ѝ, изпълнен с напрежение и преумора, бе изписана на лицето ѝ.

— Аз не те обичам, Стентън — каза тя много тихо и насочи запалката.

Фрилейн почувствува, че се задушавя. Една частица от него успя да констатира безпристрастно каква великолепна актриса бе в действителност тя. Трябва да се е досещала от самото начало.

Фрилейн натисна копчето и пистолетът му със спуснат ударник и готов за стрелба се озова в ръката му.

Ударът, който опари гърдите му, го повали върху една малка масичка. Револверът падна от ръката му. Дишайки тежко, в полусъзнание, той я наблюдаваше как грижливо се прицелва за смъртния удар.

— Сега вече ще ме приемат в „Десетката“ — чу я да казва гордо, натискайки спусъка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.